

Maar wanneer hij kwam in ons huisgezin dan was er nooit gebrek aan levendigheid van toon, aan luimige scherts, aan vurig dispuut.

Voor wie hem van nabij kenden — en dat waren er slechts weinigen, want hij gaf zich niet gauw — was 't geen geheim, dat hij beschikte over een groote belesenheid in de wetenschap, die hem lief was, over een helder oordeel, over een uitstekend geheugen.

Hij was soms wat abstract, wat vreemd, wat onrustig in zijn denken en doen. Onder zijn commilitones stond hij bekend als de vrager, rusteloos nu weer dit dan weer dat vragend, soms, niet juist meer wetend, wat hij had gevraagd.

Maar in de laatste jaren van zijn kort leven had hij, wien niets menschelijks vreemd was geweest, rust leeren vinden in God, en hij, de vrager, was langzamerhand vooral zich gaan bepalen tot deze ééne groote vraag: „wat is uw eenige troost in leven en in sterven beide?”

En meermalen heeft hij, ook op zijn smartelijk ziekbed, getuigenis gegeven, welk antwoord er leefde in zijn ziel.

Korten tijd gaf hij les aan het Geref. Gymn. te Kampen. Met 't stellen van zijn dissertatie, die handelde over de Romeinsche grafschriften, was hij voor een groot deel klaar. Het is zijn grafschrift geworden. Waarom heeft God hem weggenomen?

Waarom hem aan 't vaderhart ontrukkt? hem, den eenigsten zoon?

* * *

Wij zijn ook allen vragers; en God antwoordt niet op Zijne daden.

R. MULDER JR.

Litt. hum. docts.

VOORSCHOTEN.

21 Nov. 1902.
